

[Ulrich.]

for de Afgifter, der paahvilede dem forud. Dette ligger ganske simpelt i, at det i 1927 lykkedes os under Behandlingen af disse Spørgsmaal her i Rigsdagen at faa lagt en Del af Afgiften over paa Benzinen, og er der nogen Afgift, som har vundet en vis Popularitet, turde det være Benzinafgiften, den føltes af de motorkørende som en Lettelse i Forhold til de store samlede Beløb, de forud for den Tid i Henhold til den da gældende Lov maatte af med. Nu blev en Del af Afgiften lagt paa Benzinforbruget, og naar man skal se ganske nøgternt paa dette Forhold, er der vel heller ingen Tvivl om, at en meget væsentlig Del af denne Benzin-afgift bæres af Mennesker, der ikke hører hjemme i dette Land.

Derimod har Vægtafgiften ligesom forhen virket meget generende, dels gennem de store samlede Beløb, der skal udredes, dels og vel navnlig gennem dette, at man i 1927 strøg Bestemmelsen om, at Vogne kunde oplægges om Vinteren, Nummerpladen deponeres om Vinteren. Derfor er det intet Under, at Vægtafgiften er meget upopulær. Jeg indrømmer, at den højtærede Minister i Stykke 5 i § 4 er ganske overordentlig imødekommende overfor denne, om jeg saa maa sige, mindre venlige Stilling til Vægtafgiften, idet der jo der gives Ministeren en Bemyndigelse til at fritage for eller tilbagebetale en Del af Vægtafgiften i ganske bestemte Tilfælde. Jeg vil kun spørge den højtærede Minister, om det er hans Mening at anvende dette Stykke 5 i § 4 i større Udstrækning — thi det har selvfølgelig for de motorkørende en ganske afgørende Interesse at vide, om det bliver noget i Retning af en Tilbagevenden til det, som var gældende forud for 1927: at man kunde deponere sin Nummerplade og derigennem fritages for et halvt Aars Vægtafgift —, eller om det er hans Mening at holde sig strengt til Ordlyden og altsaa kun bruge denne Bemyndigelse i de bestemte Tilfælde, hvor Vognene lider Skade og derved sættes ud af Stand til at køre. Den Vending, der bruges: „naar Omstændighederne taler derfor“, er jo meget vag. En Minister, der vil være elskværdig overfor de motorkørende, kan anvende Bestemmelsen i meget stor Udstrækning, og en mindre forstaaende Minister vil altsaa kunne anvende den i meget indskrænket Udstrækning. Det er mit samlede Indtryk af denne Afgiftslov, at Benzinafgiften blandt de motorkørende har virket ganske overordentlig tilfredsstillende og Vægtafgiften det modsatte.

Om selve Omsætningsafgiften har der

ikke været og kan selvfølgelig ikke være i den Grad Diskussion, da den jo har en ganske anden Karakter end de almindelige Afgifter. De Lempelser, som den højtærede Minister foreslaar i Omsætningsafgiften, finder jeg rimelige og naturlige, og vi kan fuldt ud tiltræde dem.

I Forbindelse med min Omtale af det Indtryk, man umiddelbart maa faa af de motorkørendes Syn paa disse Afgiftslove, vil jeg gerne have Lov til at sige, at man kan ikke komme udenom, at selv om en væsentlig Del af det store Beløb, som er medgaaet til Forbedring af det samlede Vejnet, er udredet af de motorkørende selv gennem Afgifterne, har den overordentlig store Forbedring af Vejnettet; der derved er sket, bevirket, at de motorkørende paa andre Omraader har sparet meget betydelige Beløb. Det er jo en Kendsgerning, som ingen, der har kørt Motorkøretøj gennem en længere Aarrække, vil bestride, at Vognenes Levetid er blevet meget forøget og Udgifterne til Reparationer og Gummi ganske overordentlig forringede. Derfor er ganske naturligt den samlede Udgift ved at holde Bil blevet mindre, og derfor mærkes de ret betydelige Afgifter, der svares af Biler, ikke i den Udstrækning, som man efter selve Afgifternes Størrelse skulde mene.

Naar man nu ser paa det af Ministeren fremsatte Lovforslag, er det mest fremtrædende jo dette, at Ministeren kræver, at Loven skal gælde for 10 Aar. Jeg indrømmer, at Ministeren selvfølgelig har sin gode Grund til at foreslaa dette, thi det er jo givet, at det er af overordentlig stor Værdi, naar man staaer overfor at skulle forbedre Landevejsnettet og lægge Planer for saadanne Forbedringer og maaske for Nyanlæg, at vide, at man kan disponere frem i Tiden for et bestemt Aaremaal. Det vil skabe en bedre Grund at staa paa og skabe Muligheder for at faa gennemført samlede Planer, som en kortere Levetid for et saadant Lovforslag ikke vil gøre det muligt at gennemføre. Jeg forstaaer derfor saa udmærket godt, at Ministeren gerne vil have, at Loven skal gælde i 10 Aar, men naar Ministeren foreslaar dette, mener jeg, det er berettiget at spørge den højtærede Minister, om han har noget Skøn over, hvor store Beløb han derigennem vil komme til at raade over. Og da vi jo alle sammen ved, at man fra de skiftende Ministres Side ved de forskellige Revisioner af disse Afgiftslove har skønnet forkert i Retning af, hvor store Afgiftsbeløbene vilde blive i Henhold til de gældende Love, saa synes